

MI ISTEN AKARATA?

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. november 17.

Nagyon jók ezek a testvéri kapcsolatok, amikor valóban így tudunk egymásról, ismerjük egymást, egymásnak akár az örömét, akár a fájdalmát, bánatát és látjátok, hogy Isten az Ő akaratát és azt, amit elvégzett Jézus Krisztusban, senkire nem erőlteti rá. Valami fajta hit kell az ember részéről, amire meg tud Ő mozdulni és végre tudja hajtani azt, amit már egyébként elvégzett. Erről szeretnék a mai napon beszélni nektek, Isten akaratáról. Ezt a címet is adtam a mai üzenetnek, hogy: *Mi Isten akarata?*

Ez egy nagyon megosztó téma, mert nagyon nagy a zűrzavar, ellenségeskedés és káosz is ezzel kapcsolatban a Krisztus gyülekezeti testében, úgyhogy erről lesz szó ma, de tudom nagyon jól, hogy olyan mély és olyan hosszú ez a téma, hogy nem lehet egy alkalommal kibontani. Azt tervezem, hogy elkezdjük ezt egy kicsit a felszínen kapirgálni és amennyire lehet, ma a mélyére ásunk. Most úgy érzékelem, vagy az a vezetésem, hogy használjak nagy szavakat, hogy csak ma fogok erről beszélni, de aztán majd meglátjuk. Sorozatok vannak az asztalomon otthon, legalább három, amiről szeretnék beszélni, úgyhogy jó hosszú időre megvan, hogy miket fogtok hallani. Te még nem tudod, én már tudom és ez ebben az évben is így volt. Három hosszú sorozatot hallottál tőlem, egy-egy ilyen különálló tanítás talán három volt egész évben az én részemről, nem tudom jövőre hogy alakul, valószínűleg hasonlóképpen.

De ami elindult pár héttel ezelőtt, egy kis hagyomány, az ma sem szakad meg, azaz öt perc gyógyulás az Igéből. Ezt felszínen tartjuk, szem előtt tartjuk a sok-sok üzenet és bibliai tanítás mellett, mert úgy vettem ezzel kapcsolatban a vezetést, hogy ezt kell tennünk. Igazából az örök élet tartalmazza a gyógyulást és amikor az elmúlt hónapokban, vagy években Istvántól és tőlem is gyógyulással kapcsolatos tanításokat, tanítássorozatokot hallottál, akkor ez többször elhangzott, hogy a megváltás szó, ami szerepel az Újszövetségben, mint sozo, az mit is jelent. Tartalmazza a szabadulást, a gyógyulást, a megváltást, a megmentést, nagyon sok mindent tartalmaz a megváltás és jó, ha a szívedben, elmédben tudod, hogy a megváltásod nem csupán a bűnöktől történt meg, illetve nem csupán a bűn probléma lett félretéve az életedből, hanem a betegség probléma is, meg a szegénység probléma is. A megváltásunk ezen a hármon alapszik, illetve ez a három fő-fő üzenet sok mellékággal együtt.

Két Igét szeretnék felolvasni, egyet az Ószövetségből, majd ennek az újszövetségi változatát is. Egyik az Ézsaiás 53-ban a 4–5-ös vers, amit nagyon sokszor hallottatok már, egy klasszikus igevers, nemcsak a mi köreinkben, hanem más körökben is, ami rengeteg olyan információt tartalmaz, amely alátámasztja azt is, amiről ma beszélek, és alátámasztja egyébként a megváltásnak a központi üzenetét.

Ézsaiás 53,4–5.

4. Pedig betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől!

5. És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg.

Van egy nagy vita Krisztus Testében pro és kontra, hogy ez a gyógyulás, ez vajon lelki gyógyulás? Szellemi gyógyulás? Testi gyógyulás? Nincs most hosszú idő kifejtteni, hogy ez bizony a testi gyógyulásra utal, mert ez az időkeret nem elegendő erre, de amit az 5-ös versben olvasunk, van egy mai napra szóló fontos üzenete. Egy igeversben benne van a vétkeinkből való szabadulásnak az akkor még ígérete, azaz egy prófétikus igevers ez, ami előre mutat Krisztus előtt jó pár száz évvel, amit olvasok még egyszer. „És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg.” Az Ő fizikai sebeivel gyógyulánk meg. Péter apostol, aki ismerte ezt a próféciaát, az első levelében azt mondja:

1Péter 2,22–24.

22. Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott:

Gyakorlatilag itt Ézsaiás próféta könyvéből szóló igesort idézi. Az előtte lévő Igéket és az utána való Igéket is. Most én ezt egy kissé lerövidítem, mert a lényegi pont, amit szeretnék megmutatni nektek, hogy itt is szerepel egy Igén belül a bűnöktől való megváltás és a fizikai gyógyulás.

23. Aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem rábízta magát az igazságosan ítélőre:

24. Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: Akinek sebeivel gyógyultatok meg.

Krisztus Testében, ismétlem még egyszer, van egy nagy ellenállás a testi gyógyulással kapcsolatban és sokan megfosztattak a lehetőségtől is, hogy higgyenek abban, hogy meg lehet gyógyulni akár egy ilyen csoda által, mint ahogy az Erzsike az előbb elmondta, hogy el tud tűnni egy daganat úgy, hogy előző héten még az MRI kimutatja, utána következő héten meg az izotópos vizsgálaton pedig már nyoma sincs. Tehát ezek olyan dolgok, amiket egy gyógyszer, egy orvosi kezelés nem tud elvégezni. Hála Istennek a gyógyszeres kezelésekkért, hála Istennek a műtéti lehetőségekkért és azért, hogy az orvostudomány itt tart és képes arra, hogy elősegítse a testvér gyógyulását, de az orvostudomány korlátai eléggé egyértelműen világosak.

Jézus Krisztus a szolgálatában nem volt korlátozva arra, hogy azt mondta volna, amikor egy gyógyíthatatlan beteggel találkozott, hogy bocsánat, én most még nem tartok ott! Nekem még nincs olyan hitem, én most még nem tudom ezt orvosolni, sajnos te így éled végig az életedet, de majd a mennyben, majd ott egészséges leszel és minden jó lesz és minden rendben lesz, tartsál ki! Mert egyébként is az Isten akarata, hogy kicsit szenvedjél, hogy jobba legyél.

Soha ilyesmit, még hasonlót sem mondott. Még célzást sem tett soha ilyesmire. Hanem mit tett? A vakot meggyógyította. A születésétől fogva bénát meggyógyította. A halottat feltámasztotta és meggyógyította. A négy napja a sírban lévő, oszlásnak indult testet feltámasztotta a halálból. Tehát olyan dolgokat tett, amiket ember nem képes tenni. Olyan dolgokat tett, amelyek mutatják és bizonyítják az Ő messiási voltát és mutatják, hogy Neki van képessége, ereje és akarata is arra, hogy ezt mind-mind megtegye.

Ha pedig Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, akkor ma is képes rá. Ma is van hatalma erre, és ma is akarja ezt, de amikor a mi hitünk ezzel kapcsolatban ellentétes, akkor az egy falat hús közénk és az elért, vagy vágyott cél közé és nem tudjuk elérni azt, amit Isten akar, mert a hitünk beszenyeződött a hitetlenség által valami vallásos tanítástól. Vagy valami téves elképzelés miatt, vagy pedig azért, mert nem tudjuk ezt megfogni és minden helyzetben bizonyítani, hogy nekünk ez mindig működött, ez mindig ilyen egyszerűen sikerült és, hogy mindennap látnánk toloszékából kikelni embereket, vakokat meggyógyulni és, hogy a kórházak üresek.

Akkor jön a magyarázat és az okoskodás és jön ezzel együtt a kétség és a hitetlenség, ami meg tud minket fosztani, de azt mondja Pál apostol és vele minden prédikátor, aki Isten Igéjét hiszi, hogy ezek a látható dolgok ideig valók és nem a látható dolgokra kell, hogy alapozzuk a hitünket, mert ezek elmúlnak. És a vélemények is elmúlnak. Meg a különböző izmusok is elmúlnak. Az idealizmus, a humanizmus, a kapitalizmus, a kommunizmus, meg mindenféle izmus, amit el tudsz képzelni, minden elmúlik, de Isten Igéje örök. Soha nem változik meg és ezért a hitünket abba kell fektetnünk, ami állandó. Még ha nem is értjük. Még ha nem is tudunk róla mindent, akkor is keressük, kutassuk, ássunk mélyre, boncolgassuk, nézzük meg jobbról-balról, nézzük meg alulról-felülről, hogy megértést, valódi megértést kapjunk róla, mert van még hely bennünk a megértésre, ugye? Nem tudunk mindent.

Ezek az Igék is olyan Igék, amiket úgy olvasunk néha, hogy hasonlítjuk magunkban egy lerágott csontozhoz, hogy ezt már annyiszor hallottam, de minden esetben, amikor felmerül bennünk ez a dolog, hogy én már annyit hallottam ezt az Igét, akkor az mindig bizonyítja azt, hogy nem eleget, mert amikor annyiszor hallottál már egy Igét, akkor az örvendezés, a hálaadás, a fellelkesedés, hogy de jó, ezt értem, ezt még mélyebben akarom és ez mozog az emberben. Úgyhogy amikor szembesülünk egy-egy olyan igeverssel, amit az elménkben már ismerünk és fejből tudjuk idézni,

akkor kérdezzük meg magunktól, hogy ezt valóban éljük is? Valóban cselekedjük is? Valóban úgy működik ez a számunkra, ahogy Isten akarja, hogy működjön?

Egyébként is mi Isten akarata? Térjünk a mai témánkra. Mit akar Ő? Mikor, mit akart Ő? Van Istennek olyan akarata, ami korszakokon átível? Van egy üdvtörténeti akarata? Mindig beteljesül Isten akarata? Eddig mindig beteljesült Isten akarata? Eddig minden úgy történt, ahogy Isten akarja? Vajon Istennek van-e személyes, egyéni akarata veled? Van-e a közösségünkkel kapcsolatban Istennek akarata? Van-e nemzetekkel kapcsolatosan akarata Istennek? Amit Isten megenged, azt azért engedi, mert Ő azt úgy akarja, hogy megtörténjen? Amit nem enged meg, azt pedig azért nem engedi meg, mert nem akarja, hogy megtörténjen?

Ezek nagyon érdekes kérdések és Isten mindenhatóságával kapcsolatban, az Ő hatalmával, az Ő szuverenitásával kapcsolatban nem mindenki van feltétlenül tisztában bibliai módon és azért szeretnék erről beszélni, mert kimondatlanul is tudom azt, hogy mindannyian szembesülünk olyan dolgokkal, amiket nem feltétlenül értünk. Nem feltétlenül tudjuk azt, hogy mi miért történik. Nem tudjuk, hogy ami most történik, ehhez most hogyan viszonyuljak, mit kezdjek ezzel, ennek ellen kell állni, vagy hagynom kell, hogy csordogáljon így, ahogy van? Ezt meg kell dorgálnom, vagy egyébként is, ha már megtörtént valami, akár jó, akár rossz dolog, az azért történt meg, mert Isten megengedte? Különben nem történt volna meg. Ugye? Így gondoljuk.

Ez az egyik legveszélyesebb tanítás keresztény körökben, amikor ezt így hisszük, hogy minden azért történt meg, mert Isten megengedte. Azt feltételezzük, úgy gondoljuk, hogy ha Isten nem engedte volna meg, akkor nem történt volna meg. Ezzel gyakorlatilag mindent átadunk Isten kezébe, hogy Ő úgy uralkodik felettünk, hogy nekünk nincs abba beleszólásunk. Ő úgy irányítja a sakktablán a bábukat, azaz minket, ahogy azt Ő akarja és igazából minden előre el van döntve, minden előre el van rendelve, minden előre el van készítve és gyakorlatilag Isten egy végtelenített hosszú könyvben mindent előre leírt, hogy mi hogyan fog történni, eleve elrendelte.

Ezt szeretném ma kibontani és ebben szeretnék egy kicsit mélyre ásni, mert az eleve elrendelésnek ez a tana nincs összhangban a Biblia más tanaival, ezért valahogy ezt világosítsuk ki, hogy ne legyen ilyen jellegű zűrzavar, mert ha Isten alapvető akarata, szuverenitását, önállóságát nem pontosan látjuk és nem pontosan értjük, akkor az korlátozni, akadályozni fog bennünket. Sőt olyan dolgokat nyit meg előttünk, amiket Ő nem akar. Felmerül a kérdés, hogy minden úgy történt idáig a Földön, ahogy Isten akarta? Be mered-e kiabálni, hogy igen, vagy nem? Nem kell, nem azért mondom, de gondolkodjunk logikusan! Ugye a logika egyébként egy olyan meg nem fogható dolog, amit szinte meg lehet érinteni és meg lehet fogni.

Logikus dolog az, amiből következnek a dolgok egymás után. Logikus dolog az, hogy ha egy pólóban mész ki a nulla fokba, akkor fázni fogsz valószínűleg. Ugye ez a logikus következtetés? Logikus dolog az, hogy ha itt a meleg gyülekezeti teremben fölveszel magadra kettő bundát, meg sálát, meg kesztyűt, akkor előbb-utóbb izzadni fogsz és meleged lesz és legfeljebb a hideg csak attól ráz ki, amit én mondok.

De komolyra fordítva: Isten logikusan tesz mindent? Én úgy hiszem, hogy nem. Istent a logikával nem feltétlenül lehet mindig, minden környezeti helyzetében és történelmi viszonylatában megérteni, mert nem logikus az, én úgy gondolom, aztán vitassuk ezt meg együtt, vagy gondolkodjunk erről egymás között így hangosan, hogy egy ellenszegülő, egy viszonzást adni nem akaró, gonosz embert Isten feltétel nélkül szeret. Az emberi logika, amiből mi ki tudunk indulni, az a saját magunk teremtett lényéből fakadó elme és lelki állapotunk, tehát ebből tudunk kiindulni, ami korlátozott.

De ez azt feltételezi és azt hozza előre, hogy én nem adom oda a gyermekemet azért az emberért, aki kirabolt, aki kárt tett, megerőszakolt, felgyújtott, feldarabolt, nem tudom, milyen gonosztevőkért. Nem adom oda a saját gyermekemet váltságul, hogy neki jó legyen, hanem az lenne a logikus, hogy ha nem is teszem ugyanezt vele, de azért álljon már meg a menet, nem? Isten szeretete logikus? Nem tudjuk ezt így értelmi szinten se megfogni, se megérteni, de nem is feltétlenül kell. Egyszerűen meglátjuk az Igében, hogy Ő Isten és azt, hogy mi emberek vagyunk. Ő a Teremtő, mi pedig a teremtettek. Ő az, aki fölötte áll mindennek. Egy olyan szellemi magaslat, egy olyan szellemi

dimenzió, ahol Ő létezik, amelyet mi, mint teremtmények a lelkünkkel, a testünkkel felfogni sem tudunk és amikor majd odaát leszünk, mert a szellemünk újjászületik és Vele közösségben leszünk, akkor is rengeteg dolgot látni fogunk, de akkor sem leszünk úgy istenek, mint ahogy Ő.

Tehát érdekes kérdéseket szeretnék ma boncolgatni, van rá egy óráim, de lehet, hogy két óra után majd lelőttök, hogy hagyjam abba. Rengeteg dologgal készültem. Érdekes a téma? Halleluja! Lehetetlen mindent átbeszélni, de elkezdjük.

Mi Isten akarata? A Biblia egy-két helyen ezt így szó szerint kijelenti, mind az Ószövetségben, mind az Újszövetségben és megkérdezhetjük magunktól a nagy üdvtörténeti elmefuttatásunkban, hogy Isten azt akarta, hogy Ádám elbukjon? Mit mondasz így első indulatból, vagy akár átgondolva is. Mi a reakciód arra? Mi a logikus következtetésed arra, hogy ha én azt mondanám, hogy Isten azt akarta, hogy Ádám elbukjon. Akkor remélem azt mondanád, hogy szerinted ez nem így van, mert szerintem sem. Isten nem akarta, hogy Ádám elbukjon. Nem azért teremtette az embert, hogy az ember a bukás következménye miatt szenvedjen, megbetegedjen, meghaljon. Örök életre teremtette őt az Édenben, mégis Ádám elbukott.

Isten előre látta ezt? Igen, előre látta ezt. Miért tudta ezt előre látni? Azért, mert Ő Isten. Azt, hogy előre látunk valamit, hogy meg fog történni, az azt jelenti, hogy én előre eldöntöttem, hogy az történjen? Nem. Mi emberek is képesek vagyunk még a saját kis korlátozott mivoltunkban is arra, hogy előre lássunk dolgokat, hogy mi fog következni. Még velünk is történnek dolgok, amikről előre tudjuk, hogy ennek bizony ez a következménye, nem csak, hogy lehet, hanem szinte meggyőződésből tudjuk, hogy így lesz.

Most lapozzunk az 1Péter 2-re, ahol a 15-ös, 16-os verset olvasom, amire természetesen igaz az, ami egyébként minden igeversre igaz, hogy a szövegkörnyezetből nem ragadjuk ki, de itt elhangzik valami Isten akaratával kapcsolatban. Itt első sorban az előtte lévő Igékben arról van szó, hogy minden ember vesse alá magát felsőbb emberi rendeléseknek. Tehát a kormányzó hivatalnak, a rendőrnek, nem tudom, a bírónak, az állami jogszabályoknak stb., erről beszél itt Pál apostol. De van itt valami szellemi alapelv, amit meg kell látni, ami így hangzik a 15-ös verstől:

1Péter 2,15–16.

15. Mert az az Isten akarata, hogy jót cselekedvén, elnémítsátok a balgatatag emberek tudatlanságát;

16. Mint szabadok, és nem mint akiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgálói.

Itt a 15-ös vers azt mondja, hogy: „az az Isten akarata, hogy jót cselekedvén, elnémítsátok a balgatatag emberek tudatlanságát”. Tehát mi Isten akarata itt ebben a szövegkörnyezetben, ebben az Igében? Hogy te jót cselekedve, igazságot cselekedve elnémítsd a balgatatag embereket. Azaz, jót cselekedve elnémítsd a tudatlanokat. Azaz jó és erkölcsös életvitellel élve, bemutasd Isten valódi királyságát, bemutasd a hitéleteddel Isten benned élő királyságát és a szent életviteleddel, a jó életteddel, a jó cselekedeteiddel bemutasd azt, hogy Ő milyen. Azaz, többek között betegeket gyógyítva bemutasd azt, hogy milyen Isten valójában azok számára, akik balgatatagok, akik ostobák, akik ellenszegülők. Te vagy az, aki bizonyítod azt, ami Isten akarata.

Mivel? A jó cselekedeteiddel, a jó hozzáállással, a jó viszonyulással, a megértéssel, a hit cselekedeteiddel, azzal, hogy imádkozol másokért és azok meggyógyulnak. Azzal, hogy jó sok pénzt keresel és azzal Isten királyságát tudod támogatni és dicsőíteni és nem mindet magadra költöd. Ezzel be tudod mutatni Isten akaratát, mert Ő így akarja. Be tudod mutatni Isten akaratát azzal, hogy természetfölötti módon megnyilvánulnak benned azok a dolgok, amiket Ő az Igében megígért neked, vagy odaadott a Krisztusban. Természetfölötti módon követed a Szent Szellemet, természetfölötti eredményeket érsz el és meggyógyulsz és dicsőíted Istent. Az az Isten akarata, hogy ezzel elnémítsd a balgatatag emberek tudatlanságát. Ezt mondja itt az igevers? Ha tetszik, ha nem, ezt mondja. Itt Isten akaratának egy kicsi szeletét látjuk, de ez csak még mindig a felszín, úgy hiszem.

Utána azt mondja, hogy „mint szabadok és nem, mint akiknél a szabadság a gonoszság palástja”. Olyan emberekről beszél itt Pál, akik szabadok. Vajon miféle szabadságról van itt szó? A szabadság

egy ajándék. Mint ahogy ajándék az is, hogy az ember él a földön. A szabadság nem egy illúzió, mert van választási lehetőségünk. Annak az embernek, akinek nincs választási lehetősége soha semmiben, semmilyen szinten, semmilyen téren, az nem szabad. Hadd mondjam el, hogy világosan átmenjen a szívemből, amit mondani akarok, hogy még egy rabszolgának is van valamiféle szabadsága. Van szabadsága arra, hogy hogyan gondolkodik. Van szabadsága arra, hogy milyen a hozzáállása. Egy munkahelyen, ahol nagyon alacsony fizetést kap egy alkalmazott, van szabadsága arra, hogy ne duzzogjon, ne szidja a főnökét, hanem mindent beletegyen a látható körülmények ellenére abba, hogy a cég jól működjön. Van szabadsága arra, hogy fellázadjon az elnyomó rendszer ellen és van szabadsága arra, hogy alávesse magát.

Tehát amíg az ember a földön él, addig van szabadsága és a szabadság alatt azt értem, hogy van döntési lehetősége. Mindig minden embernek van döntési és választási lehetősége. Ezzel általánosságban beszélek, nem szélsőségekről, mert ha szélsőségekről beszélnék, akkor azt mondanám, hogy egy anyukának, aki éppen megszülte a piciny gyermekét, van szabadsága arra, hogy eldobja magától. Igaz ez sajnos, erre is van szabadsága az embernek, de egy helyesen gondolkodó édesanya nem tesz ilyet, az egyértelmű, de akkor is a szabadság, a döntési lehetőség megvan.

Egy csomó döntést ugyanakkor az alapján hozunk meg, hogy milyen társadalmi nyomás van rajtunk, hogyan szocializálódtunk, mit vár el tőlünk a közeg, mit várnak el tőlünk mások, milyen kultúrába születtünk, mit illik. Egy csomó mindent így teszünk annak ellenére, hogy nem feltétlenül minden dolog helyes ebben, hogy azért teszünk dolgokat, mert ezt várják el tőlünk. Ugyanakkor sokszor azok számára, akiknek az akarata eléggé gyenge, azoknak nem baj, ha valaki segít abban, hogy megmutassa, hogyan döntsön, hogy mit tegyen. Tehát megvan ennek a jó és a rossz oldala és ma arról beszélünk, ami a lényeg, hogy szabadságunk van és neked is szabadságod van arra, hogy döntést hozzál. Szabadságod volt ma arra, hogy beülj az autóba és eljőjj ide. Szabadságod van arra, hogy fölkelj reggel és arra is szabadsága volt azoknak, akik esetleg így döntöttek, hogy ma egy kicsit tovább alszanak és interneten keresztül néznek bennünket, ami ma feltétlenül élőben nem jött össze nekik, mert ma nincs élő közvetítés, de majd délután visszanezhetik.

És ez nem kárhozát, mert én sem vagyok minden vasárnap itt. Nekem is szabadságom van arra, hogy otthon maradjak. Ha nem prédikálok, bármikor mondhatom azt, hogy én most nem jövök el. Mondhatom, nem? Elmehetek akár nyaralni is, vagy mert otthon akarok maradni egyszerűen. Mit tudom én, el akarok menni horgászni, vagy focimeccsre. Megvan erre a szabadságom? „Ó, pásztor, neked azért azt nem illik, neked mégiscsak azért vezetőként mutatni kell, hogy te itt vagy mindig. Jó, szából azért kilencvenkilencszer itt vagyok, illetve itt vagyunk, azért ezt látjátok, de a szabadságom attól még megvan. A döntési lehetőségem megvan és ez így is marad. És neked is megvan a szabadságod. Ez a gyülekezet olyan gyülekezet, ahol mindenkinek megvan a saját maga szabadsága. Senkit nem fosztunk meg a szabadságától. Senkit nem erőltetünk és nem presszionálunk semmire, legalábbis törekszünk arra, hogy ezt így is kommunikáljuk és a valóságban is így legyen. Van szabadságod arra, hogy a helyi szabályoknak, vagy rendnek alávesd magad és van szabadságod arra, hogy lázadj ellene. Mind a kettőnek vannak eredményei, vagy következményei, az pedig a te döntési szabadságodnak a következménye. Azért történt, mert én úgy akartam, hogy te úgy döntsél? Minden azért történik úgy az életedben, mert Isten azt akarta, hogy úgy történjen? Nem. Megvan a szabadságod, mint ahogy Ádámnak és Évának is megvolt a szabadsága. Ez az egyik, ha nem a legnagyobb felelősségünk, ez a fajta szabadság. Ez a szabadsága Istennek is megvan. Ő szabad bármire, ráadásul Ő, mint Isten mindenkinek felett áll. Megvolt a szabadsága arra, hogy Ádám bűnbeesése után azt mondja: na ezt a teremtett világot semmissé teszem egy pöccintéssel, vagy egy tollvonással, mintha soha nem is történt volna meg. Megvolt erre a szabadsága? Megtehetette volna? Ki az, aki számon kérte volna Őt ezért? Ki az, aki felrója, mint teremtmény a teremtő felé, hogy mit csinál?

Galata 5,13.

13. Mert ti szabadságra hívatatok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak

Itt is a szövegekörnyezetből egyértelműen kiderül, hogy nem a bűnre van szabadságunk, hanem a bűntől vagyunk szabadok. Pál itt az ószövetségi törvényekről, előírásokról való szabadságot hirdette, mert újjászülettünk és a szellemünk megváltozott, már nem halott, hanem élő.

Azonban Pál apostol azt is tudta, hogy nem csak szellemi lények vagyunk itt a földön, hanem van lelkünk és testünk is és a test mindig fogékony a bűnre. Az a helyzet, hogy amíg ebben a testben élsz, addig az fogékony lesz ezután is a bűnre. Azt mondja nagyon sok helyen nagyon szépen, nagyon jól, hogy neked szabadságod van arra, hogy az újjászületett szellemed által ezt a testi, meg nem újított gondolkozásmódból fakadó bűnre való hajlamot aláveds és megvan a szabadságod arra, hogy a testiségedet megélve úgy járj a földön, mintha nem is lennél hívő. Erre is megvan a szabadság és mindkettőnek megvannak a következményei.

Isten az, aki előre eldöntötte, hogy te hogyan fogsz dönteni? Isten eleve elrendelte azt, hogy mi hogyan fog történni az életedben? Nem mindent, hadd mondjam el. Vannak dolgok, amelyeket nem adott a kezünkbe, hogy mi szabjuk meg. Nem a mi kezünkben volt a döntés azzal kapcsolatban, hogy mikor születünk meg, hogy hova születünk meg, milyen környezetben születünk meg. Nem a mi kezünkben volt a döntés azzal kapcsolatban, hogy hányas legyen a lábunk és milyen cipőt kelljen hordjunk. Van egy csomó dolgunk, amivel kapcsolatban nem volt nekünk lehetőségünk dönteni előre, mert így kaptuk ezt, beleszülettünk valamibe. Ha élvezni akarjuk a szellemünk szabadságát, akkor meg kell tagadnunk a testet és meg kell látnunk azt, hogy mindezek ellenére van döntési felelősségünk és van döntési lehetőségünk, mert a szabadság bennünk még mindig az a szabadság, ami a teremtmény szabadsága.

Olyan teremtmények vagyunk, olyan agyagból lettünk megformálva, ahogy a szép képies formát majd olvassuk Jeremiásból, a Római levélből meg a Timótheus levélből, ahol a fazekas, a teremtő, elkészíti a gyuradékból a teremtményt, aztán rábizza a teremtményre, hogy hogyan éli az életét. Megformálja, valamit tesz vele, de a döntési szabadság nekünk, embereknek megvan. Dönthetünk, hogy elfogadjuk a teremtmény mivoltunkat, vagy lázadhatunk ellene. Dönthetünk úgy, hogy tudomásul vesszük, hogy nem vagyunk mi Istenek, úgy abban a formában, ahogy Isten Isten. Emberek vagyunk, akik Isten hasonlatosságára lettek teremtve, újjáteremtve, de akkor is teremtmények vagyunk és mint teremtmények, van szabadságunk arra, hogy döntéseket hozunk úgy, ahogy ezt mi akarjuk.

Van egy-két dolog, amiben nem volt szabadságunk. Hogy bele akarunk-e születni ebbe a testbe, vagy nem. Nem tudom, hogy édesapád, édesanyád megkérdezett-e téged? Nem. Ezt ők döntötték el. Vagy előre eldöntötték, vagy egy véletlen folytán esetleg így alakult.

Nem mondhatjuk azt, hogy egy Isten és egy sátán nélküli világban akarok élni. Nincs erre választási szabadságunk és döntési lehetőségünk. Nem mondhatom azt, hogy jó jó, értem én, ott van Isten Igéje, igaz, meg ott van az az ördög is, igaz, meg itt van ez az egész teremtett világ, de én nem ebben akarok élni. Én valami más univerzumban akarok élni. Én ezt az egészet a hátam mögött akarom hagyni és független akarok lenni Istentől is a sátántól is, a testtől is meg mindentől. Hagyjatok engem békén ezzel az egésszel!

Nem tudjuk magunkat függetleníteni, hogy beleszülettünk ebbe a világba, ahol egy Isten és sátán közötti ellentét közé kerültünk be. Nem tudjuk ettől függetleníteni magunkat. Meg fogjuk látni, hogy Isten olyan jó hozzánk, hogy elmondja nekünk előre, ha Őt választjuk, ha Őbenne élünk, az nekünk sokkal-sokkal jobb mindennél. Mindenek felett való jó Ő nekünk, mint amit mi magunk tudnánk saját magunknak tenni, vagy amit mások tudnának nekünk adni.

Tehát nincs szabadságunk arra, hogy kivonjuk magunkat a jelenlegi világrendszer alól. Még akkor sem tudjuk ezt megtenni, ha mindent hátrahagyva kiköltözünk valahova egy erdőbe családostól, vagy remeteként és azt mondjuk, hogy ez a világrendszer, a pénzügyi rendszer, meg gazdasági rendszer engem nem érdekel és mindentől függetlenül akarok élni, egy erdőben, vagy Alaszkában, vagy az őserdőben, mindenki hagyjon engem békén!

Mert a fizikai dolgok alól ki tudjuk magunkat vonni, de a szellemi dolgok alól nem és, ahogy Isten ott jelen van és a sátán jelen van a világban, mi is a teremtett világban vagyunk benne, tehát

nem tudjuk magunkat áttenni egy másik olyan bolygóra, ami nem ennek az Univerzumnak a része. Tehát erre nincsen szabadságunk.

Azt mondod, hogy Attila, most nagyon filozofálsz itt, ilyeneken még nem gondolkoztam. Hidd el, hogy én sem! Most a héten, ahogy gondolkoztam, ezeket összeírtam, mert érdekel ez a téma. Ez még mindig csak a bevezető, úgy hiszem, de oda kell jutnunk, ahova Jób is jutott annak idején.

Jób könyve egy érdekes könyv. Amikor a mindentudó hozzáállásából beszélt, akkor Isten megjelent neki. Jób könyvének utolsó három-négy fejezete környékén a forgószelelőből azért Isten elmond neki egy-két dolgot, ami pont erről szól. Te figyelj, én vagyok a Teremtő, te meg a teremtmény. Azért nézzük már a dolgokat úgy, ahogy nekünk azt nézni kell! Ne gondold magad többre, mint ami vagy! Elmagyarázza neki a lényegét. Ez a Jób 38–40-es fejezetben található. Ha el akarsz olvasni, akkor javaslom.

Ugyanez az álláspontja és ugyanez a hozzáállása Pál apostolnak is a Római levélben. Olvasom az Igét a 9. fejezetből a 20-as, 21-es verset, ami így ebben a fordításban nagyon könnyen félreértelmezhető, de azért teszem, hogy amikor olvasod, emlékezz arra, milyen magyarázatot hallottál erre és vedd fontolóra, hogy a környezetből ne vegyük ki az igeverset és értsük meg a lényegét, amit mondani akar, mert itt van szó arról, amiről beszélünk.

Róma 9,20–21.

20. Sőt, inkább kicsoda vagy te, oh ember, hogy vitába szállsz az Istennel? Avagy mondja-é a készítmény a készítőnek: Miért csináltál engem így?

21. Avagy nincs-é a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból némely edényt tisztességre, némelyt pedig becstelenségre formáljon?

Nagyon jó, ha egy-egy ilyen igevers után, nem fogjuk ezt meg lobogtatva, szaladva mindenfelé, hogy: Látod-látod? Hallod-hallod? Meg van írva, hogy valakit Isten arra teremtett, hogy dicsőségre legyen, mint egy szép és jó edény, valakit meg becstelenségre.

Valakit Isten elhívott arra, hogy üdvözüljön, valakit pedig elhívott arra, hogy kárhozata legyen és a pokolba kerüljön. Nincs választási lehetőség.

Valóban nekem is első olvasatra ez így látszik, azonban óriási hiba, ha nem nézzük meg a teljes képet, mert ez egy idézet, ez egy ószövetségi történet újszövetségi magyarázata, illetve hivatkozása, amit ugye Jeremiásban látunk a 18. fejezetben. Itt most az Igét az Egyszerű fordítás szerint fogom olvasni, mert ez egy kicsit kortársabb nyelven adja vissza azt, amiről itt szó van. Maga az Úr, a mindenható Isten szólt Jeremiáshoz, bemutatott neki és ezzel elmagyarázott neki valamit és ezzel elmagyarázta nekünk is.

Jeremiás 18,1–6. EFO

1. Az Örökkévaló szólt Jeremiásnak:

2. „Menj el a fazekas műhelyébe, mert ott fogod meghallani, amit mondani akarok neked.”

3. Így hát elmentem a fazekashoz, aki éppen egy edényt készített a korongon.

4. Néztam, hogyan formálja az edényeket a kezével. Észrevettem, hogy időnként az agyagedény kiformálása nem sikerült. Ekkor újra kezdte, és ugyanabból az agyagdarabból másmilyen edényt készített, aszerint, ahogy akarta.

5. Akkor az Örökkévaló szavát hallottam:

6. „Vajon én ne tudnám megtenni veled, Izráel népe, amit ez a fazekas? Hiszen olyan vagy a kezemben, mint az agyag a fazekas kezében, Izráel!”

Halleluja! Gyönyörű igesor! Ebből is és a Római levélből felolvasott igesorból is azt a téves következtetést tudjuk levonni, hogy az Úr egyeseket gonoszságra teremtett, egyeseket rossz agyagedénynek teremtett, hogy ezt a képet használjam, egyeseket kárhozatra teremtett, másokat pedig üdvösségre, másokat dicsőségre, másokat arra, hogy szépek legyenek és tisztességesek.

Először is, ha látjuk itt a Jeremiás könyvében az Igét, akkor azt is látnunk kell, hogy a fazekas egy jó edényt kezdett el készíteni. Nincs benne szó arról, hogy a fazekas azt határozta el magában, hogy én most készítek egy lyukas, lógófülű, deformált kis köcsögöt, vagy tányért, vagy valamit, ami semmire nem lesz jó, csak arra lesz jó, hogy dobáljuk vele a kőbor állatokat. Nem így állt hozzá.

Úgy állt hozzá, hogy jó dolgot akar készíteni. Mi az, ami elromlott menet közben? Maga az agyag a készítés közben. Semmi köze nem volt a fazekas képességéhez, vagy a fazekas lehetőségéhez annak, hogy ez a korongon lévő agyagedény elromlott. Lehet az agyag hibás, lehet az agyagnak mindenféle gondja-baja, vagy nem volt elég nedves, bármennyire is furcsán hangzik ez a mondat, de az agyag választása volt az, hogy nem sikerült. Nem a fazekas készítette ezt szándékosan rosszra. Tehát nem a fazekas hibája volt. A fazekas fogta a meghibásodott és elromlott agyagot és átformálta, nem pedig kidobta. Nem mondta azt, hogy hát ez rosszul sikerült, akkor mehet a kukába mindenestől, hanem azt látjuk itt, hogy a fazekas újra elkezdett rajta dolgozni és formált belőle valami mást. Jó, ha ezt itt látjuk.

Néhányan a saját rossz döntéseik miatt válnak romlottá, vagy rossz agyaggá Isten kezében, nem a Teremtő miatt.

Róma 9,22–23. EFO

22. Hasonló ehhez, amit Isten tett. Meg akarta mutatni haragját és hatalmát azokon az „edényeken”, akikre haragudott. Mégis türelmesen és hosszasan elviselte őket, pedig már megérdemelték volna, hogy elpusztítsa őket.

23. De meg akarta mutatni dicsőségének gazdagságát is azokon az „edényeken”, akik elfogadták Isten kegyelmét, és akiket arra készített, hogy részesüljenek a dicsőségéből.

Egyszerűen megtehette volna azt, hogy eltávolítja az ellenszegülőket a földről. Egyszerűen megtehette volna azt, hogy az agyagedényeket, amelyek rosszak, kidobja, de nem tette meg és nem teszi meg. Azt mondja itt az Ige, hogy elviseli a szörnyűségeiket és bemutatja hosszútűrését.

Most gondolkozunk emberi logikával. Ha te lennél a fazekas és csinálnál valamit szándékosan rosszul, egy rossz tényért, lyukasat, görbét, van-e jogod mérgesnek lenni? Ha szándékosan rosszra akarod csinálni, akkor van-e jogod fölháborodni azon, hogy az rossz? Hiszen te csináltad olyannak. Akkor miért csináltad olyannak? Ha Isten valakit szándékosan rossznak csinált, akkor miért hosszútűrő vele? Miért lenne hosszútűrő vele? Miért lenne irgalmas vele? Azt olvassuk itt, hogy azokon az edényeken hosszán tűr.

Olvasom még egyszer: „Hasonló ehhez, amit Isten tett. Meg akarta mutatni haragját és hatalmát azokon az „edényeken”, akikre haragudott”. Tehát haragudott és azt akarta, hogy ne csináld ezt és megmutatom, hogy ez nem jó. Mégis türelmesen és hosszasan elviselte őket. Pedig már megérdemelték volna, hogy elpusztítsa őket. Az ellenszegülők megérdemelnék.

Azt mondod, hogy van egy csomó ember a világban, van egy csomó ember a környezetemben, akik gonoszak, akik rossz emberek, akik bűnözők. Isten miért nem csap már oda rájuk? Miért nem irtja ki ezeket az embereket a földről? Ha Ő teremtette volna őket ilyenek, akkor vajon mit gondolnál erről a dolgról?

Istenem miért teremtetted ilyen gonosznak a szomszédomat? Mondod ezt? Vagy, Istenem, hogyan lehetne megváltoztatni ennek az embernek a szívét itt a szomszédban, mert olyan csúnyán viselkedik? Te akartad, hogy ilyen gonosz legyen, vagy annak a szomszédnak ez a saját választása? A döntési szabadságunk megvan. Egy példát még hadd hozzak. Erre a hosszútűrésre nagyon jó példa a fáraó Egyiptomban, amikor rabszolgasorban voltak a zsidók. Azt olvassuk ott az Igében, hogy újra és újra több alkalommal a fáraó megkeményíti a szívét. Azt a döntést hozza, hogy megkeményíti a szívét. Aztán ezt követően van az igevers, amit az Újszövetség is említ valahol, hogy ez után, amikor már így döntött, hogy kemény szívé és makacs marad és nem változik meg, ezután látjuk azt, hogy Isten azt mondja, hogy én megkeményítem a te szívedet!

Nem Isten keményítette meg a fáraó szívét előre és nem az Ő döntése volt, hanem ez volt a fáraó saját döntése. Óriási különbség! Az, hogy kinek, mikor, hol van a visszaút, Isten tudja. Én azt szoktam mondani, hogy amíg az emberben van lélegzet, addig van remény, hogy az illető meglágyul, hogy belátja, hogy nem jó az, amit csinál, vagy az, ahogy éli az életét, vagy az a keménység, amivel Isten felé van.

Aztán ha olvasunk ilyen kifejezéseket, hogy pusztulásra készítetted, meg becstelenségre formált meg a harag edényei, akkor tudnunk kell azt, hogy az már lázadó ellenszegülő emberek ítélete, amit

meghozott Isten, miközben elutasították Őt. Tehát amikor az ellenszegülés edényeiről beszél, a harag embereiről, a pusztulásra készített emberekről beszél, akkor nem arról beszél, hogy Ő előre erre elkészítette őket, hanem a már rossz döntést hozó emberek, akik nem akarnak ezen visszafordulni, ezeket Isten előre látja és tudja és erre mondja azt, hogy előre el vannak készítve a pusztulásra.

Most jön az a példa, amit azt hiszem, el kell mondanom. Velem történt meg pár évvel ezelőtt a vállalkozásomban. Nagyon érdekes volt a dolog, mert ha elmesélem a történetet, akkor talán azt mondod, hogy te biztos nem így csináltad volna, mint ahogy én és valószínűleg én sem így csináltam volna száz esetből százszor.

A történet lényege az, hogy volt egy alkalmazottam, akinek a telefonbeszélgetését akaratlanul is, de meghallottam. Utaztam be a céghez, az autóban ültem, ki volt hangosítva a telefonom, vele beszélgettem. Miközben vele beszélgettem, elköszöntem tőle, de az autóban a kormányon nem nyomtam ki a telefont és ő, amikor befejezte a telefonbeszélgetést, becsukta és betette a kantáros nadrágjába, de nem nyomta ki a telefont. És hallottam a következő beszélgetést, ami az egyik ügyfelemmel kapcsolatban így hangzott: Te figyelj, hétvégén nem lesz benn a főnök, le vannak szerelve most a kamerák, mert itt munkaátalakítás meg bővítés van. Figyelj, azt a tizenkétezer forintos zsalutáblát neked ötezerért odaadom és van az a másik, tudod az a sárga, az tizenháromezer forint, azt is hatezerért megkapod. Jó lesz?

Egy ilyen beszélgetést hallgattam egy tíz percen keresztül. Egyszerre volt a gyomromban egy megmagyarázhatatlan furcsa érzés és egyszerre volt bennem egy öröm is, hogy de jó, hogy ez kiderült. Nem tudom mióta végezte ezt az áldott tevékenységét, hogy gyakorlatilag meglopta a céget, meglopott engem és zsebre dolgozott. Hiszen ez azt jelenti, nem? Ez büntetőjogi felelősséggel jár a részéről. Akárhonnan nézem, ez nem szabálysértés, amilyen tételekben ő ezt csinálta, ez bűncselekmény. Ami ezután jött, azon én is meglepődtem. Kérdeztem az Urat, hogy most mit csináljak? A saját indulatomból bementem volna a céghez, fogtam volna, lerántom a targoncáról, két nyakleves és egy páros lábas fenékberúgás után azt mondom, hogy ne gyere ide többet, és azonnali hatállyal ki vagy rúgva és akkor most még szépen fogalmaztam!

De nem ezt tettem és meglepődtem magamon, mert úgy éreztem magamban, hogy ezt nem így kell csinálnom. Most már tudom, hogy miért, mert Isten ezzel tanított nekem valamit. Azt tettem, hogy bementem, köszöntem neki, köszöntem a többieknek is, ahogy ilyenkor szoktam. Bementem a kis irodámban, lecsillapodtam, nyugiban voltam. Műszak végén mondtam, hogy figyelj, gyere, akarok egy pár mondatot beszélni veled. Bejött, leült az íróasztal másik felére és akkor én felvázoltam neki, hogy ez történt. Onnantól kezdve a szemét én soha többet nem láttam. Az a szégyen, az a megaláztatott érzés, amiben ő ott volt, az nyilvánvaló volt a tekintetében.

Tudni kell az illetőről egyébként, hogy sok más gond is volt vele emberileg, a kollégákkal egyszer nagyon rosszban volt és a másik nap meg olyan volt, mint az olvadt vaj. Nem tudom, ha ismeresz ilyen embereket, hogy nagyon hangulatingadozóak hirtelen, szinte semmiből fakadóan. A munkájában nagyon meg voltam vele elégedve, de tudtam, hogy nagyon-nagyon súlyos jellembeli problémái vannak és tudtam azt, hogy ez miatt, hogy ő most lebukott, hogy érzi magát.

Az első reakciója egyébként az volt, hogy ó, csak vicceltem! És akkor nagyon gyorsan mondtam neki, hogy figyelj, ha nem akarsz, hogy rád borítsam az asztalt, akkor most meghallgatod, amit én mondok neked! Mert amikor valaki így visszavág, amikor lebukott és próbálja magát így kimosni, akkor ott azonnal elárulta a szívét. Tehát szégyellte magát, ami érthető. Nem? Te is szégyellnéd magad, ha lebuknál. Azt nem szégyellte, hogy meglopta a céget és engem, meg hazudott, de hogy lebukott, azt szégyellte.

Mondtam neki, hogy figyelj, én a többi kollégának nem mondom ezt el, kapsz még egy lehetőséget. Ezt az egészet semmissé tesszük, én tudom, te tudod, köztünk marad, gondold át holnap reggelig, hogy akarsz-e még itt a cégnél dolgozni, én adok neked egy újabb esélyt. Van lehetőség holnaptól újra kezdeni.

Nem volt eleve eldöntve a részemről az, hogy mi fog történni, de előre tudtam, hogy mi fog történni. Ezzel Isten megmutatta nekem itt az Igével párhuzamban, hogy lehet tudni előre dolgokat,

hogy mi fog történni, mert tudtam előre. Nem én döntöttem el, nem eleve eldöntöttem, vagy predestináltam, hogy nem dolgozhat a cégnél többet, hanem tudtam, hogy másnap, amikor bejön – már elő voltak készítve a papírok a felmondáshoz –, mert tudtam, hogy azt fogja mondani, hogy ne haragudjak, de ő nem bír már a szemem elé kerülni. Ezt a szégyent nem tudja elviselni és nem tud már így dolgozni közöttünk többet. Tudtam, hogy ezt fogja mondani. Előre tudtam! Én döntöttem el, hogy így lesz? Nem én döntöttem el. Én adtam neki kegyelmet, én adtam neki irgalmat. Mondtam neki, hogy ez egy nagyon súlyos arculcsapás és elmondtam a véleményemet is, hogy ez a szememben mit jelent és ez milyen emberi tulajdonságra utal, de mondtam, hogy nálam van újra lehetőség, újra kezdheted. De tudtam, hogy mit fog dönteni. Így is volt.

Úgy hiszem, hogy ha mi emberként képesek vagyunk tudni előre azt, hogy mi történik, akkor Isten hogyan tudna mindent előre? De ez nem jelenti azt, hogy Ő akarja, hogy így legyen. Én akartam volna, hidd el, hogy az illető személyiségében legyen egy pozitív változás, hogy akár újjászülessen, mert nem volt hívó, vagy akár magába szálljon és belássa, hogy így az életben nem tud messzire jutni. Egy csomó mindent tanulhatott volna belőle, de tudtam, hogy nem akarja ezt ő megtenni.

Amikor Isten akaratával kapcsolatban beszélünk valamiről, akkor, ami történik, azt lássuk világosan. Egyébként négy bibliai hivatkozás van az Újszövetségben Isten eleve elrendeléséről. Akkor tudjuk, hogy az eleve elrendelés nem feltétlenül jelenti, hogy eleve Isten akarta, hogy ez így történjen, hanem hogy előre tudta, hogy ez fog történni, mert Ő mindentudó. Ő a mindenható, de mivel az embernek van szabad választása, mint ahogy a kollégámnak is megvolt, úgy nekünk is megvan a szabad döntési lehetőségünk, hogy meglegyen. A kollégáknak nem mondtam el, csak kb. négy-öt nap múlva. Feltételeztek mindenfélét, mondtam, a sráccal több minden gond volt, azt hitték, hogy más miatt lett elküldve a cégtől. Mondtam nekik, hogy én nem küldtem el a cégtől, hanem felmondott, mert ez történt. Ő mondta ki azt, hogy elmegy. Nekem jogom lett volna azt mondani, hogy ne gyere ide többet? Hát persze! Tulajdonosként, ügyvezetőként megtehettem volna. A kollégáknak elmeséltem egy hét után, mert úgy alakult a dolog és mondtam nekik, hogy figyeljete oda magatokra. Én nagyon szeretlek titeket, tisztességesek vagytok, de ha ez veletek történik meg, mivelhogy volt már egy példa előre, ti nem fogtok még egy esélyt kapni. Jól gondoljátok meg az útjaitokat! Ha valaki hasonló módon lebukik, mint ahogy a tisztelt kolléga is megbukott, neki nem lesz még egy lehetősége nagy valószínűséggel. Tehát akkor az az automatikus felmondásával jár, hogy ha valaki meglop engem, vagy meglopja a vállalkozást. Azt mondták, hogy tudják, tiszteletben tartják. Nagyon jó srácok egyébként, minden oké, minden rendben van velük. Azóta is mindegyik ott dolgozik és ez most már pár éves történet. Úgyhogy én ebből nagyon sokat tanultam! De menjünk tovább. Visszalapozunk a fazekas történetére. Jeremiás 18,5–8. versek.

Jeremiás 18,5–8. Egyszerű fordítás

5. Akkor az Örökkévaló szavát hallottam:

6. Vajon én ne tudnám megtenni veled, Izráel népe, amit ez a fazekas? Hiszen olyan vagy a kezemben, mint az agyag a fazekas kezében, Izráel!

7. Előfordul, hogy egy országról, vagy nemzetről azt mondom, hogy gyökerestül kitépem, lerontom és elpusztítom.

8. De ha az a nemzet elfordul a gonoszságától, én is megváltoztatom tervemet, és nem zúdítom rájuk azt a veszedelmet, amelyet ellenük terveztem.

Azt mondja itt a lázadó, ellenszegülő Izraelnek Isten, hogy előfordul, hogy egy országról, vagy nemzetről azt mondom, hogy gyökerestül kitépem, lerontom és elpusztítom. Itt Isten szigorúsága, következetes akarata, a terve egyértelműen le van írva. Az ellenszegülő, lázadó gonoszt kitépem, kipusztítom. A következő igevers megdöbbenő. Azt mondja itt, hogy de ha az a nemzet elfordul a gonoszságtól, én is megváltoztatom a tervemet. Megváltoztatom az akaratomat. Isten azt mondja itt Izraelnek, ha te megfordulsz, ha te úgy döntesz, hogy megtérsz – itt ószövetségi, törvény alatti időszakról beszélünk –, akkor az akaratomat, a tervemet, amit előre kigondoltam veled kapcsolatban, hogy milyen ítéletet kapsz, azt megváltoztatom. Ez tagadhatatlanul kijelenti, hogy az ember válasz-

tása befolyásolja Isten döntését. Az, hogy az ember mit választ, hogy hogyan dönt, befolyásolja Isten döntését. Érdemes ezen elgondolkodni.

Amikor Pál apostol Timótheusnak, mint utódjának átadja a stafétát, felhívja a figyelmét egy csomó dologra. Erről beszéltünk a múlt alkalommal a Tanítvány sorozat 5. részében, a 2Timótheus 2-ben. Ha azokat az igesorokat, amiket akkor felolvastunk, tovább olvasod, akkor folytatódik ez az utasításorozat, amiben azt mondja Pál apostol Timótheusnak, hogy tartózkodjon attól, hogy viszályokba bocsátkozik, ostoba veszekedésekbe, vitatkozásokba, forduljon el a szentségtelen dolgoktól, figyeljen oda a szentségre, az Igét helyesen értelmezze. Helyesen hasogasd az Igét, fordulj el, és tartsd távol magad az istentelenségtől. Azt mondja a 2Timótheus 2-ben a 19. vers-től fogom most olvasni, itt kapcsolódunk be az Igébe.

2Timótheus 2,19–21.

19. Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, melynek pecsétje ez: Ismeri az Úr az övéit, és: Álljon el a hamisságtól mindenki, aki Krisztus nevét vallja.

Újra elmondja azt az edényes példát, amit elmondott a római gyülekezetben, amit már akkor is a Jeremiásból idézett. Itt így magyarázza:

20. Egy nagy házban pedig nemcsak arany és ezüst edények vannak, hanem fából és cserépből valók is; és azok közül némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók.

21. Ha tehát valaki magát ezektől tisztán tartja, tisztességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas.

Halleluja! Ha nem esett le a tantusz, akkor hadd magyarázzam el. Beszél itt utasításokról, beszél itt különböző dolgokról, hogy mitől tartsa magát távol Timótheus és, hogy mihez hajoljon oda. Utána mondja azt, hogy egy házban vannak arany edények – már akinek van –, cserépedények, faedények, valamit erre használnak, valamit arra használnak. Ez egy kicsit olyan, hogy kinek milyen talentumai vannak, milyen adottságai vannak, ki milyen külsővel, belsővel, lelki tulajdonságokkal rendelkezik. De itt a csattanó és a lényeg a 21. vers, amiben azt látjuk, hogy nem a gazdának, a ház tulajdonosának a felelőssége az, hogy mire van használva az edény, hanem, 21. vers: „Ha tehát valaki magát ezektől tisztán tartja, tisztességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas”.

Ha tehát valaki úgy dönt, hogy tisztán tartja magát, akkor tiszta és jó dolgokra lesz használva. Ha valaki pedig úgy dönt, hogy nem tisztítja meg magát – ezt értsétek jól –, tehát összekoszolja magát az erkölcstelenséggel, a bujassággal, az ostoba vitatkozásokkal, a testi és mindenféle rossz dologgal, akkor nem lesz hasznos edény. A gazdájának nem lesz jó cselekedetre alkalmas.

Kinek a döntése ez? Kinek a választása ez? Az edény választása! Azaz az enyém és a tiéd. Az, hogy te milyen edény maradsz, milyen edény leszel, a te választásod. Ez a te döntésed! Amikor az ember ezt megérti, akkor tisztán, világosan látja és tudja a felelősségét is ebben. Amikor az ember mindent Istenre hárít át, hogy minden Istenen múlik, és az egész életem azért olyan, mert Isten ezt így rendelte, akkor magunktól eltoljuk a felelősséget és azt mondjuk, hogy én erről nem tehetek. Ilyennek lettem teremtve, nincs választási lehetőségem abban, hogy milyen a természetem, én ilyen temperamentumos vagyok, én ilyen hirtelen indulatú vagyok, én ilyen hirtelen, szabadszájú vagyok.

Valóban lelki értelemben a szülőktől, nagyszülőktől generációkon keresztül öröklünk dolgokat, lelki síkon is, nem csak a fizikai síkon, de a döntés és a választás, hogy ilyenek maradunk-e, az a mi kezünkben van, nem Isten kezében. Az, hogy az ember lázadóvá válik, vagy pedig megtanulja az alávetettséget, az nem azon múlik, hogy milyennek lett teremtve, hanem hogy hogyan dönt, hogy hajlandó-e arra, hogy a testét alávetettségben tartsa. Hajlandó-e arra, hogy ha gonoszt gondolt, akkor befogja a száját, hogy ne mondja ki azt, ami az eszébe jutott, hogy ne mondjon véleményt akkor, amikor nem kell véleményt mondani.

Megtisztítja magát – mondja itt Pál apostol. Ez az ember döntése, felelőssége, választása. Ugyanitt, ha továbbmegyünk, egy-két igeverset kihagyok, bár ezek is nagyon értékes igeversek. Az ifjúkori kívánságokkal kapcsolatban inti, illetve tanácsolja Pál Timótheust. Olvasom tovább a 24. vers-től az Igét.

2Timótheus 2,24–26.

24. Az Úr szolgájának pedig nem szabad torzsalkodnia, hanem legyen mindenkihez szívélyes, tanításra alkalmas, türelmes.

Ha nem ilyenre vagyunk teremtve, hogy szívélyesek legyünk, meg tanításra alkalmas, meg nem türelmeseknek lettünk teremtve, hanem türelmetleneknek, akkor miért mondaná itt maga Isten a Szelleme által, hogy legyél türelmes? Olyan türelmetlen típus vagyok, nekem minden azonnal kell!

25. Aki szelíden fenyíti az ellenszegülőket; talán ha adna nékik az Isten megtérést az igazság megismerésére,

26. És felocsúdnának az ördög kelepcejéből, aki foglyul tartja őket a maga akaratában.

Foglyul tartja őket a sátán a maga akaratában. A sátánnak is van akarata? Foglyul tudja ejteni az embereket a maga akaratában? Hát ezt mondja itt az Ige, hogy ocsúdjál fel ebből. Miért kellene szelíden fenyíteni az ellenszegülőket, ha talán az Isten adna nekik megértést az igazság megismerésében, hogy ha olyannak lettek teremtve, amilyenek? Miért kellene bárkit is akkor szelíden fenyíteni, ha olyan, amilyen? Nagyon érdekes kérdések ezek!

Szeretnék belekezdeni a következő igesorba, csak ez olyan, amit nem feltétlenül tudok öt, vagy tíz percben elmondani és majdnem letelt az időm. Egy pár gondolatot engedjete meg, nem fogjuk ezt kibontani mélyen, de az Igét azért felolvasom nektek. Az egyik leggyakrabban idézett és félreértelmezett igesor ez, a Római levél 8. fejezetében. Azelőtt, ahol Pál apostol az agyagedényekről beszél a 9. fejezetben, előtte a 8. fejezetben mond egy-két olyan dolgot, ami megszívlelendő és olvasom egyből a 28-t. Ez olyan igevers, ami nagyon sok embernek sok kárt okozott, pedig gyönyörű. Azt mondja:

Róma 8,28.

28. Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint elhívottak.

Azoknak, akik Istent szeretik, nekik minden a javukra van, akik az Ő végzése szerint hivatalosak. Tipikus igevers, amit, ha kiemelünk a szövegkörnyezetből, a kontextusból, akkor elrohanva még azt is bele tudjuk magyarázni, hogy minden, ami történik, Isten akarata és azért történik, hogy neked valami jó dolgot hozzon az elő.

De nem írja itt az Ige sehol sem, hogy ami történik, az Isten akarata, hogy minden, ami történik, a javadra van, hogy ha szereted Istent. Föl lehet tenni a kérdést – hallottam már ilyet, hogy gond, betegség, fájdalom, tragédia, szörnyűség történt valakivel és kicsit elkeseredett, pityeredett. Szereted Istent? Igen! Akkor a javadra van! De ez így ebben a formában nem igaz! Mert ez az Ige igazság, hogy a javunkra van, de nem automatikusan, mert van előtte legalább két nagyon fontos dolog, amit látni kell.

Az egyik az, ami a reménységről szól a 25. versben, a másik, ami a Szellemmel való együtt munkálkodásról szól. Mert ha élő a reménységed, akkor van látásod, van perspektívád, van jövőképed és akkor bizony a szellemmel együtt munkálkodva minden együtt tud dolgozni azért, mert erős vagy az Úrban, hogy a te javadat tudja az szolgálni. De ha előtte nincs meg ez, akkor ez nem automatikus. Miért? Mert bibliai logika alapján ez nem áll meg, nem is látjuk ezt, bár nem a láthatók alapján ítéljük meg a bibliai igazságokat egyáltalán. Ha automatikus lenne, akkor minden Istent szerető embernek minden a javát szolgálná. Olvasom az Igét, aztán majd legközelebb, vagy valamikor kibontjuk mélyen. Csak egy pár mondatot tudok erről beszélni. A 23. verstől olvasom.

Róma 8,23–26.

23. Sőt, nemcsak ez, hanem maguk a Szellem zsengejének birtokosai, mi magunk is fohászunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását.

24. Mert reménység által tartattunk meg; a reménység pedig, ha láttatik, nem reménység; mert amit lát valaki, miért reményli is azt?

25. Ha pedig, amit nem látunk, azt reméljük, kitartással várjuk.

Tehát van egy reménység, a testünk megváltásáról beszél az Ige itt, ami előre mutat. A testünk megváltása nem ma van, vagy holnap, hanem akkor van, azon a napon, amikor ebből a testből kilé-

pünk és megdicsőült testet majd kapunk valamikor. Tehát van itt egy olyan reménység, aminek élnie kell benned. Ha ez nem él benned, akkor valószínűleg a következő igevers sem fog élni benned. Erről az igeversről azt szokták mondani, hogy a nyelvek imájáról szól, de nem feltétlenül csak a nyelvek imájáról szól, én úgy gondolom, mert többről szól annál.

26. Hasonlatosképpen pedig a Szellem is segítségünkre van a mi erőtlenségünkben. Mert azt, amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Szellem esedezik miérettünk kimondhatatlan fohászokozásokkal.

Továbbfűzi és azt mondja, hogy még mellé pluszban itt van ez is. Tehát a reménységről beszél, hogy az legyen meg benned. Ugyanígy pluszban a Szellem is segítségünkre van a mi erőtlenségünkben. Tehát nem csak a reménység van a segítségünkre, hanem maga a Szent Szellem is segítségünkre van a mi erőtlenségünkben, mert azt, amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk, de maga a Szellem esedezik miérettünk kimondhatatlan fohászokozásokkal.

Tehát itt egyértelműen a Szent Szellemmel való együttműködésről van szó. A Szent Szellemről nagyon jól tudjuk, hogy nem helyettünk végzi el a munkát. Jézus nem azt mondta, hogy elküldöm a Szent Szellemet és neked más dolgod nem lesz, mint ülsz a kanapén és lógatod a lábad és Ő elvégzi a munkát benned is, meg helyetted is, meg körülötted is. Nem azt mondta, hanem azt mondta, hogy Ő a segítő.

Segítőnek mikor bizonyul valaki? Kinek lehet segíteni? Aki valamit csinál. Ha nem csinál semmit, én abban nem tudok segíteni neked, hogy veled együtt nem csinálok semmit. Ha porszívózol, tudok segíteni. Ha főzöl, tudok segíteni, hogy elfogyjon. Ha arrébb kell tenni egy zsákot, tudok segíteni, ketten megemelhetjük. Ha egymásra kell rakni a székeket, tudok neked segíteni ebben. A Szent Szellem is abban tud segíteni, amit mi csinálunk. Ha nem csinálunk semmit, abban nem tud segíteni. Itt a Szent Szellemmel való együttműködésről van szó és olyan sóhajtozásokról, ami kimondhatatlan.

A nyelvek imáját ki lehet mondani. A nyelvek imáját kimondod. Akár magadban halkan mormolva, hangok nélkül, de magadban kimondod, vagy hangosan kimondod, amikor nyelveken imádkozol. Azt, amit nem tudsz, hogy hogyan kérjed, mert van ilyen gyengeségünk, hogy nem tudunk mindig mindenre választ adni, hogy pontosan hogyan, miként imádkozunk, a Szent Szellem együtt munkál velünk és segítségünkre van ebben.

Ezek olyan sóhajtozások, nevezhetjük nyelvek imájának is, de amikor Lázár sírjánál kétszer sóhajtozott így, megindult a szellemében Jézus, valami ilyesmiről van itt szó. A Szent Szellem a segítségünkre van! Amikor akarunk valamit a szívünkben, nem tudjuk, hogy hogyan, de a Szellem a segítségünkre van. A nyelvek imájában is természetesen a segítségédre van, de a nyelvek imájában sem a Szent Szellem imádkozik. A nyelvek imájában is te imádkozol, a Szellem pedig adja a kiejtést, tehát együtt munkálkodás van.

Itt, amikor a reménység neked a segítségédre van, hogy van egy jó pozitív jövőképed, van egy jó elvárásod, van egy jó látásod és a Szent Szellemmel együtt munkálkods és szereted Istent, akkor mindent Isten képes úgy alakítani, hogy a javadat szolgálja, még a legrosszabb dolgok is. Ha ez nincs meg előtte, akkor ne mondd nekem, kérlek, hogy egy gyermektragédia, egy baleset, egy daganatos betegség, egy végtag elvesztés, ha szereted Istent, akkor a javadra van! Mert nem lesz a javadra, ha nincs reménységed, ha nincs bizonyosságod, ha nincs benned hit, ha nincs benned a Szent Szellemmel való szoros együtt járás, ha nincs benned a közösség. Nem lesz a javadra, mert mi fog történni? Jön a keserűség, jön a fájdalom, jön a kétségbeesés, jön az Istent vádolás. Ez jön! Nem lesz a javadra!

Ez az Ige rengeteg embert megfosztott a gyógyulástól, a békességtől, a gyarapodástól, mert el kell viselni. Egy csomó dolgot nem kell elviselni! Egy csomó dolognak ellene kell állni! Nem kell elviselned a hiányt! Nem kell elviselned a betegséget! Nem kell elviselned azt, hogy nem mennek jól a dolgaid! Vannak nehézségek, amiket elviselünk, például az üldözést, de azokat a dolgokat, amiket az ördög gurít elé, azt nem elviselned kell, hanem rájuk kell lépni. Amikor ezt te meg-

tanulod, akkor ez a kő, amit eléd görget, hogy abban elessél, az úgy fog előtted állni, hogy te azon uralmat veszel és fölállsz rá és magasabban állsz már, így a javadra van, mert szebb a kilátás föntről.

Ez Isten Igéje és csak a bevezetőt hallgattad, hogy aztán mikor lesz a folytatás, ki tudja? Egyelőre ennyit ezzel a témával kapcsolatban. Dicsérjük az Urat!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com